

Part Three
Character Short Stories or Short Story of
Character

การประเมินผลก่อนการเรียน

Character short stories or short story of character

1. เรื่องสั้นคืออะไร
2. เรื่องสั้นประเภทเน้นพัฒนาของบุคลิกภาพของตัวละครเป็นอย่างไร
3. นักประพันธ์มีวิธีการอย่างไรที่ทำให้ผู้อ่านเห็นว่าเรื่องสั้นของเขาเน้นความสำคัญที่ตัวละคร และใช้เทคนิคอะไรที่ทำให้ผู้อ่านรู้จักหรือเข้าใจตัวละครของเขา
4. เราสามารถวิจารณ์ตัวละครในด้านใดได้บ้าง
5. การศึกษาการพัฒนาของบุคลิกภาพของตัวละครในเรื่องสั้นมีประโยชน์อย่างไรต่อชีวิตประจำวันของนักศึกษาบ้าง

บทที่ 1

Young Goodman Brown

เค้าโครงเรื่อง

1. ประวัติของ Nathaniel Hawthorne ผู้ประพันธ์เรื่อง "Young Goodman Brown"
2. เนื้อเรื่อง
 - 2.1 เนื้อเรื่องภาษาอังกฤษ
 - 2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย
3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง
 - 3.1 เทคนิคของนักประพันธ์
 - ก. การใช้นิทานเปรียบเทียบ (allegory)
 - ข. การใช้สัญลักษณ์ (symbolism)
 - 3.2 ตัวละคร (character)
 - 3.3 แก่นเรื่อง (theme)
 - 3.4 การพิจารณาว่าเป็น short story of character

สาระสำคัญ

1. Nathaniel Hawthorne เป็นนักประพันธ์ชาวอเมริกัน มีชีวิตอยู่ระหว่างปี ค.ศ. 1801-1864
2. "Young Goodman Brown" เป็นเรื่องสั้นที่ต้องการชี้ถึงสิ่งต่อไปนี้
 - 2.1 การเดินสายกลางเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับชีวิต เพราะทำให้ผู้เดินสายกลางรู้จักใช้เหตุผล ไม่ต้องอยู่บนความประมาท มองโลกกว้างขึ้น
 - 2.2 ผู้เดินสายกลางจะใช้เหตุผลในการตัดสินใจ หรือรู้ว่าควรจะมีสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ด้วยวิธีอย่างไร เขาจะรู้ว่าการมองอะไรนั้นควรมีทั้งทางบวกและทางลบ ไม่ใช่คิดว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งดีเลิศหรือเลวมาก แต่การมองอย่างกลางๆ จะมองไปทั้งทางด้านดีและด้านไม่ดีในสิ่งเดียวกัน
 - 2.3 ผู้เดินสายกลางจะเตรียมพร้อมกับสิ่งที่จะเกิดขึ้น เพื่อเขาจะได้ไม่ตีใจหรือผิดหวังจนเกินไป
 - 2.4 ผู้เดินสายกลางจะไม่หลงเชื่ออะไรที่ตนมองไม่เห็นจนเกินไป

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักศึกษาศึกษาบทที่ 1 แล้ว นักศึกษาสามารถ

1. เล่าประวัติ Nathaniel Hawthorne ได้
2. อ่านและอธิบายเรื่อง "Young Goodman Brown"
3. วิเคราะห์ทั้งเนื้อเรื่องและโครงสร้างได้
4. บอกจุดประสงค์ของนักประพันธ์ที่แอบแฝงอยู่ในเรื่องได้
5. ตอบคำถามการประเมินผลท้ายบทได้

ความนำ

คนส่วนใหญ่ยังเป็นมนุษย์ปุถุชนอยู่ ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาที่มนุษย์อาจจะทำอะไรผิดพลาดได้ แต่ถ้าตนเองรู้ตัวว่า สิ่งที่ทำไปไม่ดีนำมาเป็นบทเรียนเตือนสติตนเองว่าต่อไปจะไม่ทำเช่นนี้อีก ก็เป็นคุณค่าต่อชีวิตอย่างยิ่ง เมื่อเราเองยังสามารถทำผิดพลาดได้ คนอื่นก็เป็นเช่นเดียวกับเรา เราจึงควรมองคนที่เรารู้จักหรือผู้อื่นอย่างกว้างๆ อย่าตัดสินว่าคนที่เรารู้จักหรือคนอื่นเป็นคนไม่ดี เพียงจากการกระทำอะไรบางอย่างของเขาเพียงครั้งเดียว การเปิดใจกว้างในการมองคนจะทำให้เรามีความสุข ทำให้เราไม่ต้องอยู่บนความประมาท ไม่ดีใจหรือเสียใจจนเกินไปถ้าหากเราได้สิ่งที่เราปรารถนา หรือไม่ปรารถนา

1. ประวัตินักประพันธ์ Nathaniel Hawthorne (แนนทแทเนียล ฮอททอร์น) (1804 -1864)

เป็นนักประพันธ์ชาวอเมริกันที่ยิ่งใหญ่ผู้หนึ่ง เกิดที่เมือง Salem ในรัฐมาซาชูเซต เมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 1804 ต้นตระกูลของเขาคือ William Hathorne (เขาเติม H ขึ้นเองทีหลัง) ได้อพยพจากอังกฤษมากับ John Winthrop ในปี 1630 และมาตั้งรกรากที่แมสซาชูเซต ต่อมาบุตรชายของ William ได้เป็นผู้พิพากษาผู้หนึ่งในจำนวน 3 คน (อีก 2 คนคือ Samuel Sewall และ William Stoughton) สังกัดประชาชนลัทธิโทษทึง Quaker ผู้หนึ่งกลางสาธารณะในคดีเกี่ยวกับแม่มดในศาลชาลเอ็มในปี 1692 และฮอททอร์นได้เอ่ยถึงเรื่องนี้ในเรื่อง "Young Goodman Brown" ของเขา ฮอททอร์นเองมีจิตใจไหวหวั่นในเรื่องที่บรรพบุรุษได้ทำไว้ และสงสัยว่าจะสาเหตุจากเรื่องนี้ที่ทำให้ตระกูลของเขาเสื่อมลง อันอาจจะเนื่องจากความไม่เป็นธรรมหรือความโหดร้ายของผู้ตัดสินคดีก็ได้ และเป็นบาปที่คิดตราตระกูลของเขาไปตลอดบิดาของเขาตายเมื่อฮอททอร์นอายุได้ 4 ขวบ ชีวิตในตอนต้นของเขาเติบโตในชาลเอ็มและบริเวณทะเลสาบ Sebago ในรัฐเมนชอบใช้ชีวิตกับการเล่นกีฬากลางแจ้ง ฮอททอร์น ได้รับ

การศึกษาจากวิทยาลัย Bowdoin ที่เมือง Brunswick ในแมทซาชูเซตในปี 1825 เขามีเพื่อนสนิท จากวิทยาลัยนี้ 3 คน คือ Franklin Pierce ประธานาธิบดีคนที่ 14 ของสหรัฐ ฯ Horatio Bridge ผู้บัญชาการกองทัพเรือ สหรัฐ ฯ และ Henry Wordsworth Longfellow กวีชื่อดังของสหรัฐ ฯ หลังจากจบการศึกษาแล้วฮอททอร์นเดินทางกลับซาลิมและอุทิศตัวเองกับงานประพันธ์ทางด้านร้อยแก้ว เขาอ่านมากแล้วก็เขียนมากและก็ทำลายสิ่งที่เขาเขียนเองก็มาก หลังจากได้เขียนเรื่องสั้นทำนอง นวนิยายเรื่อง Fanshawe ในปี 1828 แล้ว เขาก็หันกลับมาสนใจการเขียนเรื่องสั้น ทำนองแบบนิทาน ซึ่งนำออกมาชุดแรกในปี 1837 ให้ชื่อว่า Twice Told Tales และชุดที่สี่ในปี 1842 อันนำชื่อเสียงมาสู่เขาอย่างมาก และได้รับการ ยกย่องจาก Edgar Allen Poe และในปีนี่เองฮอททอร์นได้สมรสกับ Sophia Peabody มีบุตรธิดาด้วยกัน 3 คน

หลังจากจบการศึกษาแล้วและนอกจากใช้เวลากับงานประพันธ์แล้ว เขายังรับราชการ ในด้านศุลกากรในเมืองบอสตันและเป็นสมาชิกที่ซื่อสัตย์โดยตลอดของพรรค Democrats Party เมื่อพวก Whigs ภายใต้การนำของ Zachary Taylor เข้ามามีอำนาจ ฮอททอร์นนำมาเป็นตัวละครของเขาชื่อ Judge Pycheon ในเรื่อง The House of Seven Gables เพราะเขาต้องการชี้ให้เห็นถึงระบบบริหารงานที่ไม่ยุติธรรม และเขียนเรื่อง The Scarlet Letter ในปี 1850 ซึ่งทำให้เขามีชื่อเสียงมาก

ฮอททอร์นมีความสนิทสนมกับเพื่อนนักเขียนที่มีชื่อหลายคน เช่น Ralph Waldo Emerson Henry David Thoreau นอกจากนี้เขายังสนิทสนมกับ Herman Melville ทั้งที่อายุมากกว่า เมลวิลล์ถึง 15 ปีและยังมีอิทธิพลต่องานเขียนของเมลวิลล์มากจนทำให้ เมลวิลล์เขียน Hawthorne and His Mosses เพื่อที่จะสรรเสริญผลงานของฮอททอร์น

เมื่อ Franklin Pierce เพื่อนสนิทของเขาได้รับเสนอให้เข้ารับเลือกเป็นประธานาธิบดีของพรรคเดโมแครตส์ในปี 1852 ฮอททอร์นได้เขียนชีวประวัติ ของ Pierce เป็นการสนับสนุน ดังนั้น ในปี 1853 เขาจึงได้รับรางวัลจาก Pierce ด้วยการแต่งตั้งให้เขาเป็นกงสุลประจำเมืองลิเวอร์พูลในประเทศอังกฤษ

ฮอททอร์นพร้อมด้วยครอบครัวอยู่ที่ประเทศอังกฤษตั้งแต่ปี 1853 - 1857 และตั้งแต่ปี 1858-1859 ที่ประเทศอิตาลี เขาใช้ยามว่างท่องเที่ยวศึกษาชีวิต วัฒนธรรมและศิลปะของยุโรปและได้เขียนบันทึกเป็นเล่มชื่อ English Notebooks กับ Italian Notebooks ในปี 1860 เขาเดินทาง กลับถึงอังกฤษและได้เขียน The Marble Faun อันเป็นนวนิยายเรื่องสุดท้ายของเขาที่ชี้ถึงความสนใจการศึกษาอย่างลึกซึ้งในเรื่องความคิดและบาป นอกจากนี้ยังเขียน Transformation อันเป็นที่รู้จักกันดีในหมู่นักอังกฤษ และในปีนี่เองเขาเดินทางกลับอเมริกาและได้

ตั้งรกรากอยู่ที่ The Wayside ระหว่างที่อยู่โรม Una บุตรสาวของเขาได้ป่วยหนักเกือบสิ้นชีวิต และทำให้เธอไม่สามารถคืนสู่ปกติได้อีก ซึ่งทำความกังวลใจและความห่วงใยให้แก่ ฮอททอร์น มากจนทำให้สุขภาพเขาเริ่มเลวลงไปด้วย แต่กระนั้นเขาก็ยังเขียนความเรียงลงพิมพ์ในหนังสือ Atlantic Monthly เป็นประจำ และภายหลังรวบรวมเป็นเล่มใช้ชื่อว่า Our Old Home นอกจากนี้ก็มี Septimus Felton และ Dr. Grimshaw's Secret แต่งงานเขียนระยะหลังนี้ขาด ความประณีต และไม่ตีเหมือนงานเขียนในตอนต้น

ระหว่างปี 1862 ฮอททอร์นได้เขียนนวนิยายต้นและสนามรบต่าง ๆ ของรัฐเวอร์จิเนียและ ได้เขียนบทความให้กับหนังสือ Atlantic Monthly เรื่องหนึ่งชื่อ "Chiefly About War Matters" อันเห็นได้ชัดว่าฮอททอร์นพูดถึงประธานาธิบดีลินคอล์น ในปี 1863 ฮอททอร์น ได้เขียน บทความในชุด Our Old Home เจริญสนับสนุน Pierce ผู้มีความเห็นใจต่อประชาชนทางใต้ ที่ ต้องทำสงคราม บทความของเขาทำให้ประชาชนในเมืองบอสตันพากันต่อต้าน ฮอททอร์นนั้น เป็นผู้สนับสนุนทางฝ่ายเหนือ แต่เขายืนยันว่าบทความนั้นเหมาะสม และ Pierce ไม่ได้รับความนิยมนอกจากประชาชนเท่าไร มันจำเป็นอย่างยิ่งในฐานะเพื่อนเก่าอย่างเขาที่ควรจะยืนอยู่ ข้างประธานาธิบดี Pierce ฮอททอร์นตายอย่างสงบเมื่อวันที่ 19 พฤษภาคม 1864 ลองเฟล โล ได้เขียนสรุปไว้ว่าลัยในฐานะเพื่อนรักและนักเขียนผู้ยิ่งใหญ่

ฮอททอร์นได้ชื่อว่าเป็นนักประพันธ์ผู้มีความสามารถในการใช้สัญลักษณ์ (Symbolism) มากที่สุด เรื่องของฮอททอร์นมักจะมีฉากที่สะท้อนให้เห็นถึงอิทธิพลของลัทธิ Puritan ที่มีต่อชีวิต ความเป็นอยู่และความนึกคิดของคนในเมืองชาลเอ็มการใช้สัญลักษณ์มักจะ สอดแทรกไปกับเรื่องของเขา เช่นในเรื่อง The Scarlet Letter ที่ฮอททอร์นได้ใช้ตัวหนังสือ A ที่ บักด้วยไหมแดงและ Hester Prynne สวมใส่อยู่ เพื่อแยกตัวเธอออกจากหญิงคนอื่น ๆ ใน เมือง เนื่องจากเธอถูกกล่าวหาว่ามีชู้อันผิดกฎจารีตประเพณีของสังคมในเวลานั้น ตัวหนังสือ A ที่สวมใส่นั้น อาจจะมี ความหมายไปได้หลาย ๆ อย่าง เช่น อาจจะเป็นอักษรแรกของชื่อ Minister Arthur Dimmesdale ที่เป็นชู้กับเธอ หรืออาจจะหมายถึง Adultery ที่แปลว่าเป็นชู้ ก็ได้ นอกจากนี้ฮอททอร์นมักจะแทรกความคิดในเชิงที่ให้ผู้่านคิดว่าลัทธิ Puritan ดีจริง หรือไม่ โดยให้ผู้่านดูจากคนที่อยู่ในสังคมเวลานั้นว่าเป็นคนประเภทไหน ความคิดทำนอง แบบนี้ยังปรากฏอยู่ในงาน เขียนของเขาอีกหลายเรื่อง ทางเรื่องสั้นได้แก่ "Ethan Brand" และ "Young Goodman Brown"

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

1. อ่านประวัติศาสตร์ประเทศสหรัฐอเมริกาในศตวรรษที่ 17 – 18 ว่าคนอเมริกันมีการดำรงชีวิตอย่างไร

2. ลัทธิ Puritan มีอิทธิพลต่อชีวิตความเป็นอยู่ของคนอเมริกัน อย่างไรและทำไมลัทธินี้จึงเสื่อมไปในที่สุด

3. จากการที่ฮอว์ธอร์นเขียนนวนิยายหรือเรื่องสั้นหลายเรื่องตัวละครของเขามักจะเป็นผู้ที่มีความเชื่อในลัทธิ Puritan นั้น เขามีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับลัทธินี้ โดยใช้ตัวละครของเขาเป็นสื่อในการถ่ายทอดความคิดของเขา

2. เนื้อเรื่อง

2.1 เนื้อเรื่อง “Young Goodman Brown” เป็นภาษาอังกฤษ นำมาจากหนังสือ The Shape of Fiction – Leo Hamalian & Frederick R. Karl, U.S.A McGraw– Hill, Inc., 1967 หน้า 247 – 261

Young Goodman Brown came forth at sunset into the street at Salem village; but put his head back, after crossing the threshold¹, to exchange a parting kiss with his young wife. And Faith, as the wife was aptly² named, thrust³ her own pretty head into the street, letting the wind play with the pink ribbons of her cap while she called to Goodman Brown.

“Dearest heart,” whispered she, softly and rather sadly, when her lips were close to his ear, “prithee put off your journey until sunrise and sleep in your own bed

อธิบายศัพท์

1. threshold : the entrance to a building = ธรณีประตู
2. aptly : well suited = อย่างเหมาะสม
3. thrust : push with force = ผลักดัน

tonight. A lone woman is troubled with such dreams and such thoughts that she's
afear'd of herself sometimes. Pray tarry¹ with me this night, dear husband, of all
nights in the year. ”

“My love and my Faith,” replied young Goodman Brown, “of all nights in the
year, this one night must I tarry away from thee. My journey, as thou callest it, forth
and back again, must needs be done“ twixt² now and sunrise. What, my sweet, pretty
wife, dost thou doubt me already. And we but three months married ?”

“Then God bless you!” said Faith, with pink ribbons; and may find all well
when you come back.”

“Amen!” cried Goodman Brown. “Say the prayers, dear Faith, and go to bed
at dusk, and no harm will come to thee.”

So they parted; and the young man pursued his way until, being about to turn
the corner by the meeting-house, he looked back and saw the head of Faith still
peeping³ after him with a melancholy air, in spite of her pink ribbons.

“Poor little Faith!” thought he, for his heart smote⁴ him. “What a wretch am I
to leave her on such an errand! She talks of dreams, too. Me thought as she spoke
there was trouble in her face, as if a dream had warn'd her what work is to be don%
tonight. But no, no; 't would kill her to think it. Well, she's blessed angel on earth;
and after this one night I'll cling to her skirts and follow⁵ her to heaven.”

With this excellent resolve⁵ for the future, Goodman Brown felt himself justified

1. tarry : stay = รั้งรอ
2. twixt : betwixt (between) = ระหว่าง
3. peeping : coming into view ; showing or appearing gradually or partially
= ปรากฏให้เห็น
4. smote : past tense of verb “smite” = hit, punisher = ตี ลงโทษ
5. resolve : fixed purpose or intention ; firm, determination = ความตั้งใจอย่าง
เด็ดเดี่ยว

in making more haste in his present evil purpose. He had taken a **dreary**¹ road, darkened by all the gloomiest trees of the forest, which barely stood aside to let the narrow path creep through, and closed immediately behind. It was all as lonely as could be; and there is this **peculiarity**² in such a solitude, that the traveler knows not who may be concealed by the innumerable trunks and the thick boughs overhead; so that give lonely footsteps he may yet be passing through an unseen multitude.

"There may be a **devilish**³ Indian behind every tree," said Goodman Brown to himself; and he glanced fearfully behind him as he added. "What if the devil himself should be at my very elbow!"

His head being turned back, he passed a crook of the road, and, looking forward again, beheld the figure of a man, in grave and **decent**⁴ **attire**⁵, seated at the foot of an old tree. He arose at Goodman Brown's approach and walked onward side by side with him.

"You are late, Goodman Brown," said he. "The clock of the Old South was striking as I came through Boston, and that is full fifteen minutes ago."

"Faith kept me back a while," replied the young man, with a **tremor**⁶ in his voice, caused by the sudden appearance of his companion, though not wholly unexpected.

1. dreary : dull, gloomy = มืดทึบ
2. peculiarity : the quality or condition of being peculiar (peculiar means queer; odd; strange) = ความประหลาดใจ
3. devilish : of like, or characteristic of a devil or devils; wicked; cruel
= มีลักษณะหรือบุคลิกที่เป็นปีศาจ
4. decent : proper and fitting = เหมาะสม
5. attire : dress, clothes = เสื้อผ้า
6. tremor : trembling; shaking, or shivering = สั่น

It was now deep dusk in the forest, and deepest in that part of it where these two were journeying. As nearly as could be discerned¹, the second traveler was about fifty years old, apparently in the same rank of life as Goodman Brown, and bearing a considerable resemblance to him, though perhaps more in expression than features. Still they might have been taken from father and son. And yet, though the elder person was as simply clad² as the younger, and as simple in manner too, he had an indescribable air of one who knew the world and who would not have felt abashed at the governor's dinner table or in King William's court, were it possible that (his affairs should call him thither. But the only thing about him that could be fixed upon as remarkable was his staff, which bore the likeness of a great black snake, so curiously wrought that it might almost be seen to twist and wriggle itself like a living serpent. This, of course, must have been an ocular³ deception⁴, assisted by the uncertain light.

"Come, Goodman Brown," cried his fellow-traveler, "this is a dull pace⁵ for the beginning of a journey. Take my staff, if you are so soon weary."

"Friend," said the other, exchanging his slow pace for a full stop "having kept covenant⁶ by meeting thee here, it is my purpose now to return whence I came. I have scruples⁷ touching the matter thou wot'st of."

1. discerned : perceived = มองเห็น
2. clad : past tense and past participle of clothe; dressed = แต่งตัว
3. ocular : proof appealing to the eyes = ประจักษ์แก่ตา
4. deception : being deceived; thing that deceives = การหลอกลวง
5. pace : a single step in walking or running = ก้าว
6. covenant : solemn agreement to do something = ข้อตกลง กติกา
7. scruple : an uneasiness of conscience that exists until something is done
= ตะขิดตะขวงใจ

"Sayest thou so?" replied he of the serpent, smiling apart. "Let us walk on, nevertheless, reasoning as we go; and if I convince thee not thou shalt turn back. We are but a little way in the forest yet!"

"Too far! too far!" exclaimed the goodman, unconsciously resuming his walk. "My Father never went into the woods on such an errand, nor his father before him. We have been a race of honest men and good Christians since the days of the martyrs; and shall I be the first of the name of Brown that ever took this path and kept" - -

"Such company, thou wouldst say," observed the elder person, interpreting his pause." Well said, Good man Brown! I have been as well acquainted with your family as with ever a one among the Puritans; and that's no trifle¹ to say. I helped your grandfather, the constable, when he lashed the Quaker woman so smartly through the streets of Salem; and it was I that brought your father a pitch-pine² knot, kindled³ at my own heart, to set fire to an Indian village, in King Philip's war. They were my good friends, both, and many a pleasant walk have we had along this path, and returned merrily after midnight. I would be friends with you for their sake."

"If it be as thou sayest," replied Goodman Brown, "I marvel⁴ they never spoke of these matters; or, verily⁵, I marvel not, seeing that the least rumor of the sort would have driven them from New England. We are a people of prayer, and good works to boot, and abide no such wickedness."

1. trifle : a thing ; fact ; idea = เล็กๆ น้อย ๆ
2. pitch-pine : any of several resinous pines from which pitch or turpentine is obtained = ต้นสนชนิดหนึ่ง
3. kindled : caused to catch fire = จุดไฟ
4. marvel : be greatly surprised = อึ้งน สนเท่ห์
5. verily : truly ; really = อย่างแท้จริง

"Wickedness or not," said the traveler with the twisted staff, "I have a very general acquaintance here in New England. The **deacons**¹ of many a church have drunk the communication wine with me; the selectmen of divers towns make me their chairman; and a majority of the Great and General Court are firm supporters of my interest. The Governor and I, too – But these are state secrets."

"Can this be so?" cried Goodman Brown, with a stare of amazement at his undisturbed companion. "Howbeit, I have nothing to do with the governor and council; they have their own ways, and are no rule for a simple husbandman like me. But, were I to go on with thee, how should I meet the eye of that good old man, our minister, at Salem village? Oh, his voice would make me tremble both Sabbath day and lecture day."

Thus far the elder traveler had listened with due gravity; but now burst into a fit of **irrepressible**² mirth, shaking himself so violently that his snake-like staff actually seemed to wriggle in sympathy.

"Hal hal hal!" shouted he again and again, then composing himself, "Well, go on, Goodman Brown, go on; but, prithee, don't kill me with laughing."

"Well, then, to end the matter at once," said Goodman Brown, considerably **nettled**³, "there is my wife, Faith. It would break her dear little heart, and I'd rather break my own."

"Nay, if that be the case," answered the other, "even go thy ways, Goodman Brown. I would not for twenty old women like that one hobbling before us that Faith should come to any harm."

1. **deacons** : church officials below a priest = พระในศาสนาคริสต์นซึ่งมีฐานะต่ำกว่าผู้ปกครอง
2. **irrepressible** : that cannot be repressed or restrained = ไม่สามารถระงับได้
3. **nettle** : angry; annoyed = โกรธ

As he spoke he pointed his staff at a female figure on the path, in whom Goodman Brown recognized a very pious and **exemplary**¹ dame, who had taught him his catechism in youth, and was still his moral and spiritual adviser, jointly with the minister and Deacon Gookin.

"A marvel, truly, that Goody Cloyse should be so far in the wilderness at nightfall," said he, "But with your leave, friend, I shall take a cut through the woods until we have left this Christian woman behind. Being a stranger to you, she might ask whom I was **consorting**² with and whither I was going."

"Be it so," said his fellow-traveler. "Betake you to the woods, and let me keep the path."

Accordingly the young man turned aside, but took care to watch his companion, who advanced softly along the road until he had come within a staff's length of the old dame. She, meanwhile, was making the best of her way, with singular speed for so aged a woman, and mumbling some indistinct words—a prayer, doubtless—as she went. The traveler put forth his staff and touched her withered neck with what seemed the serpent's tails.

"The devil" screamed the pious old lady.

"Then Goody Cloyse knows her old friend?" observed the traveler, confronting her and leaning on his **writhing**³ stick.

"Ah, **forsooth**⁴, and it is your worship indeed?" cried the good dame. "Yes, truly is it, and in the very image of my old gossip, Goodman, the grandfather of the silly fellow that now is. But—would your worship believe it?—my broomstick hath

1. exemplary : example = ตัวอย่าง
2. consorting : being in harmony = เป็นอันเดียวกัน เป็นเพื่อน
3. writhing : twisting = บิดตัว
4. forsooth : truly; in truth; no doubt = อย่างแท้จริง

strangely disappeared, stolen as I suspect, by that unchanged witch, Goody Cory, and that, too, when I was all anointed with the juice of smallage, and cinquefoil, and wolf's bane" ---

"Mingled with fine wheat and the fat of a new-born babe," said the shape of old Goodman Brown.

"Ah your worship knows the recipe," cried the old lady, cackling aloud. "So, as I was saying, being all ready for the meeting, and no horse to ride on, I made up my mind to foot it; for they tell me there is a nice young man to be taken into communion to-night. But now your good worship will lend me your arm, and we shall be there in a **twinkling**¹.

"That can hardly be," answered her friend. "I may not spare you my arm, Goody Cloyse; but here is my staff, if you will."

So saying, he threw it down at her feet, where, perhaps, it assumed life, being one of the rods which its owner had formerly lent to the Egyptian magi. Of this fact, however, Goodman Brown could not take cognizance. He had cast up his eyes in astonishment, and looking down again beheld neither Goody Cloyse nor the serpentine staff, but his fellow-traveler alone, who waited for him as calmly as if nothing had happened.

"That old woman taught me my **catechism**²," said the young man; and there was a world of meaning in this simple comment.

They continued to walk onward, while the elder traveler exhorted his companion to make good speed and persevere in the path, discoursing so aptly that his arguments seemed rather to spring up in the bosom of his auditor than to be suggested by himself. As they went, he plucked a branch of maple to serve for a walking stick, and began to strip it of the twigs and little boughs, which were wet

1. twinkling : in an instant = = ชั่วพริบตา
2. catechism : instruction about religion = บทสอนเกี่ยวกับศาสนา

with evening dew. The moment his fingers touched them they became strangely withered and dry up as with a week's sunshine. Thus the pair proceeded, at a good free pace, until suddenly, in a gloomy hollow of the road, Goodman Brown sat himself down on the stump of a tree and refused to go any farther.

"Friend," said he, stubbornly, "my mind is made up. Not another step will I **budge on**¹ this errand. What if a wretched old woman do choose to go to the devil when I thought she was going to heaven; is that any reason why I should quit my dear Faith and go after her?"

"You will think better of this by and by," said his acquaintance, composedly. "Sit here and rest yourself a while; and when you feel like moving again, there is my staff to help you along."

Without more words, he threw his companion the maple stick, and was as speedily out of sight as if he had vanished into the deepening gloom. The young man sat a few moments by the roadside, **applauding**² himself greatly, and thinking with how clear a conscience he should meet the minister in his morning walk, nor shrink from the eye of good old Deacon Gookin. And what calm sleep would be his that very night, which was to have been spent so wickedly, but so purely and sweetly now, in the arms of Faith! Amidst these pleasant and praiseworthy meditations, Goodman Brown heard the tramp of horses along the road, and deemed it advisable to conceal himself within the verge of the forest, conscious of the guilty purpose that had brought him thither, though now so happily turned from it.

On came the hoof tramps and the voices of the riders, two grave old voices, conversing soberly as they drew near. These mingled sound appeared to pass along the road, within a few yards of the young man's hiding-place; but, owing doubtless to the depth of the gloom at that particular spot, neither the travelers nor their steeds

1. budge on : move = ขยับเขยื้อน
2. applauding : clapping = ปรบมือ

were visible. Though their figures brushed the small boughs by the wayside, it could not be seen that they intercepted, even for a moment, the faint gleam from the strip of bright sky athwart which they must have passed. Goodman Brown alternately crouched and stood on tiptoe, pulling aside the branches and thrusting forth his head as far as he durst without discerning so much as a shadow. It vexed him the more, because he could have sworn, were such a thing possible, that he recognized the voices of the minister and Deacon Gookin, jogging along quietly, as they were wont to do, when bound to some ordination or **ecclesiastical**¹ council. While yet within hearing, one of the riders stopped to pluck a switch.

"Of the two, reverend sir," said the voice like the deacon's, "I had rather miss an ordination dinner than to-night's meeting. They tell me that some of our community are to be here from Falmouth and beyond, and others from Connecticut and Rhode Island, besides several of the Indian **powwows**², who, after their fashion, know almost as much deviltry as the best of us. Moreover, there is a goodly young woman to be taken into communication."

"Mighty well, Deacon Gookin!" replied the solemn old tones of the minister. "Spur up, or we shall be late. Nothing can be done, you know, until I get on the ground."

The hoofs clattered again; and the voices, talking so strangely in the empty air, passed on through the forest, where no church had ever been gathered or solitary Christian prayed. Whither, then could these holy men be journeying so deep into the heathen wilderness? Young Goodman Brown caught hold of a tree for support, being ready to sink down on the ground, faint and overburdened with the heavy sickness of his heart. He looked up to the sky, doubting whether there really was a heaven above him. Yet there was the blue arch, and the stars brightening in it.

1. ecclesiastical : clerical = ของสงฆ์ เกี่ยวกับพระ
2. powwows : medicine men = หมอผี หมอเวทมนต์

"With heaven above and Faith below, I will yet stand firm against the devil" cried Goodman Brown.

While he still gazed upward into the deep arch of the firmament and had lifted his hands to pray, a cloud, though no wind was stirring, hurried across the zenith and hid the brightening stars. The blue star was still visible, except directly overhead, where this black mass of cloud was sweeping swiftly northward. Aloft in the air, as if from the depths of the cloud, came a confused and doubtful sound of voices. Once the listener fancied that he could distinguish the accents of townspeople of his own, men and women, both pious and ungodly, many of whom he had met at the communication table, and had seen others rioting at the tavern. The next moment, so indistinct were the sounds, he doubted whether he had heard aught but the murmur of the old forest, whispering without a wind. Then came a stronger swell of those familiar tones, heard daily in the sunshine at Salem village, but never until now from a cloud of night. There was one voice, of a young woman, uttering lamentations, yet with an uncertain sorrow, and entreating for some favor, which, perhaps, it would grieve her to obtain; and all the unseen multitude, both saints and sinners, seemed to encourage her onward.

"Faith!" shouted Goodman Brown, in a voice of agony and desperation; and the echoes of the forest mocked him, crying, "Faith! Faith!" as if bewildered wretches were seeking her all through the wilderness.

The cry of grief, rage, and terror was yet piercing the night, when the unhappy husband held his breath for a response. There was a scream, drowned immediately in a louder murmur of voices, fading into far-off laughter, as the dark cloud swept away, leaving the clear and silent sky above Goodman Brown. But something fluttered lightly down through the air and caught on the branch of a tree. The young man seized it, and beheld a pink ribbon.

"My Faith is gone!" cried he after one **stupefied**¹ moment. "There is no

1. stupefied : amazed = ตลึง

good on earth; and sin is but a name. Come, devil; for to thee is this world given."

And, maddened with despair, so that he laughed loud and long, did Goodman Brown grasp his staff and set forth again, at such a rate that he seemed to fly along the forest path rather than to walk or run. The road grew wilder and drearier and more faintly traced, and vanished at length, leaving him in the heart of dark wilderness, still rushing onward with the instinct that guides mortal man to evil. The whole forest was peopled with frightful sounds—the creaking of trees, the howling of wild beasts, and the yell of Indians; while sometimes the wind tolled like a distant church bell, and sometimes gave a broad roar around the traveler, as if all Nature were laughing him to scorn. But he was himself the chief horror of the scene, and shrank not from its other horrors.

"Hal hal hal" roared Goodman Brown when the wind laughed at him. "Let us hear which will laugh loudest. Think not to frighten me with your deviltry. Come witch, come wizard, come Indian powwow, come devil himself, and here comes Goodman Brown. You may as well fear him as he fear you."

In truth, all through the haunted forest there could be nothing more frightful than the figure of Goodman Brown. On he flew among the black pines, brandishing¹ his staff with frenzied gestures, now giving vent to an inspiration of horrid blasphemy², and now shouting forth such laughter as set all the echoes of the forest laughing like demons around him. The fiend³ in his own shape is less hideous than when he rages in the breast of man. Thus sped⁴ the demoniac⁵ on his course, until,

1. brandishing : shaking or swaying menacingly = แกว่ง
2. blasphemy : profane or mocking speech, writing, or action concerning god or anything regarded as sacred = คูหมิ่นศาสนา
3. fiend : evil person or evil = ชั่วร้าย
4. sped : alternative past tense and past participle of speed = moved along = เคลื่อนไปอย่างรวดเร็ว
5. demoniac : possessed or influenced by a demon = คนถูกผีเข้า คนที่อยู่ในอำนาจของปีศาจ

quivering among the trees, he saw a red light before him, as when the felled trunks and branches of a clearing have been set on fire, and throw up their lurid blaze against the sky, at the hour of midnight. He paused, in a lull of the tempest that had driven him onward, and heard the swell of what seemed a hymn, rolling solemnly from a distance with the weight of many voices. He knew the tune; it was a familiar one in the choir of the village meeting-house. The verse died heavily away, and was lengthened by a chorus, not of human voices, but of all the sounds of the benighted wilderness pealing in awful harmony together. Goodman Brown cried out, and his cry was lost to his own ear by its unison with the cry of the desert.

In the interval of silence he stole forward until the light glared full upon his eyes. At one extremity of an open space, hemmed in by the dark wall of the forest, arose a rock, bearing some rude, natural resemblance either to an altar or a pulpit, and surrounded by four blazing pines, their tops aflame, their stems untouched, like candles at an evening meeting. The mass of foliage that had overgrown the summit of the rock was all on fire, blazing high into the night and fitfully illuminating the whole field. Each pendent twig and leafy festoon was in blaze. As the red light arose and fell, a numerous congregation alternately shone forth, then disappeared in shadow, and again grew, as it were, out of the darkness, peopling the heart of the solitary woods at once.

“A grave and dark-clad company,” quoth Goodman Brown.

In truth they were such. Among them, quivering to and fro between gloom and splendor, appeared faces that would be seen next day at the council board of the province, and others which, Sabbath after Sabbath, looked **devoutly**¹ heavenward, and **benignantly**² over the crowded **pews**³, from the holiest pulpits in the land. Some

1. devoutly : devoted to religion = เสียสละเพื่อศาสนา

2. benignantly : kindly = อย่างเมตตา

3. pews : long, backed benches in a church = ม้านั่งในโบสถ์

affirm that the lady of the governor was there. At least there were high dames well known to her, and wives of honored husbands, and widows, a great multitude, and ancient maidens, all of excellent repute, and fair young girls, who trembled lest their mothers should espy them. Either the sudden gleams of light flashing over the obscure field bedazzled Goodman Brown, or he recognized a score of the church members of Salem village famous for their especial sanctity. Good old Deacon Gookin had arrived, and waited at the skirts of that venerable saint, his revered pastor¹. But, irreverently consorting with these grave, reputable, and pious people, these elders of the church, these chaste dames and dewy virgins, there were men of dissolute² lives and women of spotted fame, wretches given over to all mean and filthy vice, and suspected even of horrid crimes. It was strange to see that the good shrank not from the wicked, nor were the sinners abashed by the saints. Scattered also among their pale-faced enemies were the Indian priests, or powwows, who had often scared their native forest with more hideous incantations than any known to English witchcraft.

“But where is Faith?” thought Goodman Brown; and as hope came into his heart, he trembled.

Another verse of the hymn arose, a slow and mournful strain, such as the pious love, but joined to words which expressed all that our nature can conceive of sin, and darkly hinted at far more. Unfathomable to mere mortals is the lore of fiends. Verse after verse was sung; and still the chorus of the desert swelled between like the deepest tone of a mighty organ; and with the final peal of that dreadful anthem there came a sound, as if the roaring wind, the rushing streams, the howling beasts, and every other voice of the unconcerted wilderness were mingling and according with the voice of guilty man in homage to the prince of all. The four blazing pines threw up a

1. pastor : priest = พระ
2. dissolute : evil, vicious = เหมันทร

loftier flame, and obscurely discovered shapes and visages of horror on the smoke wreaths above the impious assembly. At the same moment the fire on the rock shot redly forth and formed a glowing arch above its base, where now appeared a figure. With reverence be it spoken. the figure bore no slight similitude, both in garb and manner, to some grave divine of the New England churches.

"Bring forth the converts!" cried a voice that echoed through the field and rolled into the forest.

At the word, Goodman Brown stepped forth from the shadow of the trees and approached the congregation, with whom he felt a loathful brotherhood by the sympathy of all that was wicked in his heart. He could have well-nigh sworn that his own dead father beckoned him to advance, looking downward from a smoke wreath, while a woman, with dim features of despair, threw out her hand to warn him back. Was it his mother? But he had no power to retreat one step, nor to resist, even in thought, when the minister and good old Deacon Gookin seized his arms and led him to the blazing rock. Thither came also the slender form of a veiled female, led between Goody Cloyse, that pious teacher of the catechism, and Martha Carrier, who had received the devil's promise to be queen of hell. A rampant¹ hag² was she. And there stood the proselytes³ beneath the canopy⁴ of fire.

"Welcome, my children," said the dark figure, "to the communion of your race. Ye have found thus young your nature and your destiny. My children, look behind you!"

They turned; and flashing forth, as it were, in a sheet of flame, the fiend worshippers were seen; The smile of welcome gleamed darkly on every visage.

1. rampant : widespread = ครึกโครม ตกตื่น แพร่หลาย
2. hag : ugly old woman, witch = หญิงแก่ที่น่าเกลียด แม่มด
3. proselytes : convert = คนเปลี่ยนใจ คนเปลี่ยนลัทธิ
4. canopy : cover, roof = เหนือ ฟากฟ้า

"There," resumed the sable form, "are all whom ye have revered from youth. Ye deemed them holier than yourselves and shrank from your own sin, contrasting it with their lives of righteousness and prayerful aspirations heavenward. Yet here are they all in my worshipping assembly. This night it shall be granted you to know their secret deeds; how hoary¹-bearded elders of the church have whispered wanton words to the young maids of their households; how many a woman, eager for widows' weeds, has given her husband a drink at bedtime and let him sleep his last sleep in her bosom; how beardless youths have made haste to inherit their fathers' wealth; and how fair damsels—blush not, sweet ones—have dug little graves in the garden, and bidden me, the sole guest, to an infant's funeral. By the sympathy of your human hearts for sin ye shall scent out all the places—whether in church, bedchamber, street, field, or forest—where crime has been committed, and shall exult to behold the whole earth one stain of guilt, one mighty blood spot. Far more than this. It shall be yours to penetrate, in every bosom, the deep mystery of sin, the fountain of all wicked arts, and which inexhaustibly supplies more evil impulses than human power—than my power at its utmost can make manifest in deeds. And now, my children, look upon each other."

They did so; and by the blaze of the hell-kindled torches, the wretched man beheld his Faith, and the wife her husband, trembling before that unhallowed altar.

"Lo, there ye stand, my children." said the figure, in a deep and solemn tone, almost sad with its despairing awfulness, as if his once angelic nature could yet mourn for our miserable race. "Depending upon one another's hearts, ye had still hoped that virtue were not all, a dream. Now are ye undeceived. Evil is the nature of mankind. Evil must be your only happiness. Welcome again, my children, to the communion of your race."

"Welcome," repeated the fiend worshippers, in one cry of despair and

1. hoary : grey or white with age = เป็นสีเทาหรือขาวด้วยอายุ

triumph.

And there they stood, the only pair, as it seemed, who were yet hesitating on the verge of wickedness in this dark world. A basin was hollowed, naturally, in the rock. Did it contain water, reddened by the lurid light? or was it blood? or, perchance, a liquid flame? Herein did the shape of evil dip his hand and prepare to lay the mark of baptism upon their foreheads, that they might be partakers of the mystery of sin, more conscious of the secret guilt of others, both in deed and thought, than they could now be of their own. The husband cast one look at his pale wife, and Faith at him. What polluted wretches would the next glance show them to each other, **shuddering**¹ alike at what they disclosed and what they saw!

“Faith! Faith! cried the husband, ” look up to heaven, and resist the wicked one.”

Whether Faith obeyed he know not. Hardly had he spoken when he found himself amid calm night and solitude, listening to a roar of the wind which died heavily away through the forest. He staggered against the rock, and felt it chill and damp; while a hanging twig, that had been all fire, besprinkled his cheek with the coldest dew.

The next morning Young Goodman Brown came slowly in the street of Salem village, staring around him like a bewildered man. The good old minister was taking a walk along the graveyard to get an appetite for breakfast and meditate his sermon, and bestowed a blessing, as he passed on Goodman Brown. He shrank from the venerable saint as if to avoid an anthem. Old Deacon Gookin was at domestic worship, and the holy words of his prayer were heard through the open window. “What God doth the wizard pray to?” quoth Goodman Brown. Goody Cloyse, that excellent old Christian, stood in the early sunshine at her own lattice, catechizing a little girl who had brought her a pint of morning’s milk. Goodman Brown snatched

1. shuddering : trembling, shivering = สั่น ขนลุก

away the child as from the grasp of the fiend himself. Turning the corner by the meeting-house, he spied the head of Faith, with the pink ribbons, gazing anxiously forth, and bursting into such joy at sight of him that she skipped along the street and almost kissed her husband before the whole village. But Goodman Brown looked sternly and sadly into her face, and passed on without a greeting.

Had Goodman Brown fallen asleep in the forest and only dreamed a wild dream of a witch-meeting?

Be it so if you will; but alas! It was a dream of evil omen for Young Goodman Brown. A stern, a sad, a darkly meditative, a distrustful, if not a desperate man did he become from the night of that fearful dream. On the Sabbath day, when the congregation were singing a holy psalm, he could not listen because an anthem of sin rushed loudly upon his ear and drowned all the blessed strain. When the minister spoke from the pulpit with power and fervid ¹eloquence ², and, with his hand on the open Bible, of the sacred truths of our religion, and of saint-like lives and triumphant deaths, and of future bliss or misery unutterable, then did Goodman Brown turn pale, dreading lest the roof should thunder down upon the gray blasphemer and his hearers. Often, awaking suddenly at midnight, he shrank from the bosom of Faith; and at morning or eventide, when the family knelt down at prayer, he scowled and muttered to himself, and gazed sternly at his wife, and turned away. And when he had lived long, and was borne to his grave a hoary corpse, followed by Faith, an aged woman, and children and grandchildren, a goodly procession, besides neighbors not a few, they carved no hopeful verse upon his tombstone, for his dying hour was gloom.

1. fervid : showing earnest feeling = อย่างศรัทธา อย่างแรงกล้า
2. eloquence : skilful use of language = การพูดอย่างคล่องแคล่ว

2.2 สรุปเนื้อเรื่องเป็นภาษาไทย

Young Goodman Brown แต่งงานกับ Faith ได้ 3 เดือน เป็นวันหนึ่งเขาต้องมีธุระเดินทางเข้าป่า ภรรยาไม่ยอมให้เขาไปเลย เพราะหล่อนกลัวที่จะต้องอยู่ตามลำพังคนเดียวที่บ้านขณะที่ถึงปานนั้นใกล้พลบค่ำ Brown พบกับชายแก่ผู้หนึ่ง ชายผู้นี้ได้เล่าถึงเรื่องราวเกี่ยวกับปู่ของ Brown ว่า เป็นเจ้าหน้าที่ผู้หนึ่งในเมือง Salem ครั้งหนึ่งปู่ได้เขียนหนังสือที่นับถือ Quaker ผู้หนึ่งไปตามถนน นอกจากนี้เขายังเล่าถึงพระในหมู่บ้านและคนอื่นๆ ที่ Brown รู้จักว่าชอบมั่วสุมกินเหล้า บางคนมีความประพฤติที่ไม่ดี สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ใหม่แก่ Brown เพิ่งรู้ระหว่างที่กำลังนั่งคุยอยู่กับชายแก่ผู้หนึ่ง Goody Cloyse ซึ่งเคยเป็นครูสอนศาสนาให้กับ Brown มาก่อน ได้เดินทางมาหา Brown เพื่อขอให้ Brown ช่วยจูงนาง (เพราะนางแก่แล้วเดินไม่ได้ คล่องแคล่ว) เพื่อไปสมทบกับคนอื่นๆ ที่จะมารวมกันชุมนุมในป่าลึก Brown ได้ช่วยเหลือครูของเขา พอเดินไปได้สักพักหนึ่งเขาคิดว่าเขาช่วยนางไปทำไม เพราะการที่มีชุมนุมในยามรัตติกาลเช่นนี้ย่อมต้องมีอะไรแอบแฝงอยู่ เขาจึงปล่อยให้นางเดินไปเองตามลำพัง ระหว่างนั้นเขาได้ยินเสียงฝีเท้า เสียงคนคุยกัน เสียงฝีเท้าของม้าเดินผ่านเขาไป เขาคุ่นเคยกับเสียงเหล่านั้น และจำได้ว่าเป็นเสียงของใครเขาสงสัยว่าคนเหล่านั้นมาทำอะไรกันแต่คงไม่ใช่สิ่งดีแน่ เพราะไม่เช่นนั้นทำไมจึงต้องมาชุมนุมกันกลางป่ายามรัตติกาล เหมือนกับกลัวว่าจะมีใครเห็น เขาจึงภาวนาขออย่าให้มี Faith ไปชุมนุมกับพวกนั้นเลย ในเวลาต่อมาเขาได้ยินเสียงผู้หญิงสะอึกสะอื้น เขาจำได้และร้องอย่างตกใจ เพราะเป็นเสียงของ Faith ครู่ต่อมาเขาเห็นแสงเปลวสีแดงที่ข้างหน้าของเขา และค่อยๆ ปรากฏเป็นกลุ่มคน เขาถูกพาไปที่กลุ่มคนเหล่านั้น เขาได้เห็น Faith Martha Carrier และคนอื่นๆ Martha Carrier และคนอื่นๆ Martha Carrier ซึ่งเป็นราชินีแห่งเมืองนรก ได้กล่าวต้อนรับผู้คนที่มาชุมนุมกัน ๔ ที่นั่น เขาพยายามบอก Faith ไม่ให้เชื่อคำชักชวนของคนที่มาชุมนุม แต่ Faith จะเชื่อเขาหรือเปล่านั้นไม่ทราบ เพราะเขาพบกับตัวเองว่า เขาร้องอย่างตกใจ และตื่นขึ้นพบกับความว่างเปล่าในป่า ไม่มีใครสักคนยืนอยู่ที่นั่น แท้ที่จริงเขาเข้าป่าและนั่งพักบนก้อนหินและหลับไปต่างหาก ภาพที่เขาเห็นตั้งแต่ชายแก่ หรือการชุมนุมของหมู่คนต่าง ๆ ที่เขารู้จักแล้วแต่เป็นภาพในความฝันทั้งสิ้น อนิจจา เป็นภาพความฝันที่เหลือแต่ภาพหลอนติดตาเขาไปตลอด เขาเชื่อในสิ่งที่เขาเห็นในความฝัน เขากลับมาหมู่บ้าน Salem ในตอนเช้า ขณะที่ Faith วิ่งออกไปรับการกลับ ของเขาอย่างปรีดา แต่ Brown ไม่ได้ต้อนรับอากับภริยานั้นเลย ในความคิดของเขานั้นทุกคนรวมทั้ง Faith ด้วยเป็นคนชั่ว หรือมีความประพฤติตามที่เขาเห็นในความฝัน เขาเปลี่ยนเป็นมองคนในแง่ร้าย เขามองทุกคนอย่างมีอคติ เขาไม่ยอมรับมนุษย์ยังเป็นปุถุชนที่มี

ทั้งดีและชั่ว ดังนั้นเขาจึงอยู่อย่างไม่มีความสุขไปจนตลอดชีวิต ไม่มีเพื่อนแม้กระทั่งเมื่อเขาตายเขาก็ยังอยู่ในความมืด เพราะคงไม่มีใครที่จะเปลี่ยนความคิดของเขาได้

กิจกรรมการเรียนรู้ 2

1. การสนทนาระหว่าง Young Goodman Brown และ Faith สะท้อนให้เห็นอะไร
2. การสนทนาระหว่าง Young Goodman Brown และชายแก่ สะท้อนให้เห็นอะไร

3. การวิเคราะห์เนื้อเรื่อง

3.1 เทคนิคของนักประพันธ์

ในตอนต้นของ เรื่องชอทอร์นได้พาผู้อ่านไปสู่โลกแห่งความเป็นจริงคือ เป็นการบรรยาย ถึงชายหนุ่มชื่อ Goodman Brown แต่งงานกับ Faith ได้ 3 เดือน ในเย็นวันหนึ่งเขาต้องเดินทางไปทำธุระในป่า และจากนั้นได้พาผู้อ่านไปสู่โลกแห่งความฝันด้วยการพาผู้อ่านไปพบกับชายแก่ และการชุมนุมของพวกเขาแม่มดหรือพ่อมดหรือของพวกเขาหมอมืดที่มาประกอบพิธีกรรมในทางชั่วร้าย และจากนั้นพาผู้อ่านมาสู่โลกแห่งความเป็นจริงด้วยการให้ Brown ร้องอย่างตระหนกตกใจจนตัวเองตื่นขึ้น และพบว่าตนเองอยู่ท่ามกลางป่าคนเดียว สิ่งที่ตนเห็นว่ามีคนมาชุมนุมกันนั้นเป็นเพียงภาพในความฝันเท่านั้น จะเห็นว่าชอทอร์นไม่ได้ทำให้เรื่องนี้เกินความเป็นจริงไปเลย เพราะในความเป็นจริงจะเห็นว่าคนเรามีความฝันกันอยู่เรื่อย ๆ บางครั้งเราพะวงกับเรื่องอะไร พอหลับก็นำไปฝันได้จนเป็นเรื่องเป็นราว ดังนั้นเรื่องความฝันจึงเป็นเรื่องธรรมดา แต่ที่แปลกก็คือ ความฝันที่ Brown พบทำให้เขาเกิดความเชื่ออย่างมงงาย จนทำให้เขากลายเป็นคนมองโลกในแง่ร้ายนั้น ซึ่งให้เห็นถึงจุดประสงค์ของชอทอร์นที่ทำเรื่องนี้เสมือนหนึ่งเป็นหลักกรรม สอนผู้อ่านไม่ให้มองโลกอย่าง Brown ดังนั้นผู้อ่านจึงจำเป็นต้องรู้ถึงการใช้นิทานเปรียบเทียบ (allegory) และการใช้สัญลักษณ์ (symbolism) ที่ชอทอร์นใช้ในเรื่องนี้ในการทำให้เรื่อง "Young Goodman Brown" เป็นเรื่องกึ่งสอนผู้อ่านดังนี้

ตั้งแต่ชื่อ ตัวละคร เนื้อเรื่อง และเหตุการณ์ต่าง ๆ เป็นการใช้นิทานเปรียบเทียบ (allegory) และสัญลักษณ์ (symbolism) ซึ่งสัมพันธ์กันไปหมด ยากแก่การที่จะชี้ลงไปแน่นอนว่าตอนใดเป็นการใช้นิทานเปรียบเทียบ และตอนใดเป็นการใช้สัญลักษณ์

ก. การใช้นิทานเปรียบเทียบ (allegory)

สำหรับเนื้อเรื่อง ชอทอร์นเอาประวัติคัมภีร์ไบเบิลที่กล่าวถึง Satan แปลงร่างเป็นงูล่อหลอกให้พระเจ้ามาจุติในโลกมนุษย์ เช่นเดียวกับที่ Young Goodman Brown ถูกชายแก่

ปลูกปั้นให้เขามีความระแวงในบรรพบุรุษของเขากับคนอื่นๆที่เขารู้จักในป่า ถ้าจะคิดในด้าน allegory เนื้อเรื่องก็เป็นเหมือนกับเป็นปรัชญาสอนมนุษย์ว่า การอยู่ในโลกนี้มีมนุษย์มักจะพบกับความชั่วมากชนิดด้วยกันที่มักจะลวงมนุษย์ให้ประพฤตินิสัยที่ไม่ดี

สำหรับชื่อตัวละคร เช่น Young Goodman Brown และ Faith นั้น ฮอททอร์น ก็ทำให้ทั้งสองมีความหมายในแบบ allegory ด้วยการสร้างบทบาทของ Brown ให้เหมาะ สมกับชื่อของเขา คือเป็นคนอ่อนแอต่อหลายสิ่งหลายอย่าง หรือเป็นผู้มีประสบการณ์น้อยมองแคบ และคิดน้อย มองโลกแต่ด้านดีด้านเดียว เขาไม่ดูในด้านอื่นบ้างเขาจึงทนดูโลกในด้านของความชั่วไม่ได้ส่วน Faith เป็นความศรัทธาความเชื่อมั่นในสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ในที่นี้เป็นความศรัทธาของ Brown ที่มีต่อลัทธิ Puritan ในศตวรรษที่ 17 - 18

ข. การใช้สัญลักษณ์ (symbolism)

ฮอททอร์นใช้สิ่งของ ธรรมชาติตัวละครและเหตุการณ์ในเรื่องเป็นสัญลักษณ์แทนความคิดของเขาต่างๆ ดังนี้

ไม้เท้าหรือฮอททอร์นเรียกว่า twisted staff ที่ชายแก่ถือนั้น ฮอททอร์นบรรยายว่าเหมือนงูที่มีชีวิตดังนี้ But the only thing about him that could be fixed upon as remarkable was his staff, which bore the likeness of a great black snake, so curiously wrought that it might almost be seen to twist and wriggle itself like a living serpent.

โดยปกติไม้เท้าช่วยในการเดินทาง โดยเฉพาะกับคนแก่ แต่ในเรื่องนี้ไม้เท้าเปรียบเสมือนงูที่มีชีวิตที่จะกัดคนเราได้ ฮอททอร์นใช้เป็นสัญลักษณ์ของความชั่วที่ชักจูงให้คนทำในสิ่งที่ไม่ดี

ความมืด และความเงิบในป่าเป็นสัญลักษณ์ของสถานที่ที่ความชั่วมักซ่อนเร้นอยู่ดังในเรื่องนี้ที่ผู้คนต่างๆ มาชุมนุมเพื่อประกอบพิธีกรรมชั่วอย่างหนึ่ง เพราะผู้คนเหล่านั้นเป็นผู้หลงผิดทั้งสิ้น จึงไม่ยอมให้มีผู้ใดได้ล่วงรู้ในพฤติกรรมของตน เหมือนกับฮอททอร์นต้องการจะฝากความคิดว่า ความชั่วมีซ่อนเร้นอยู่ในมนุษย์ทุกคน หรือทุกคนอำพรางความชั่วของตนเอง หรือคนเราจะเป็นคนที่ดีพร้อมอย่างเดียวไม่ได้ เราต้องมีความชั่วปะปนอยู่ เหมือนกับหญิงสาวที่หน้าตาสะสวยแต่เป็นคนทารุณโหดร้ายเหลือเกิน ถ้าหากเราพบเธอครั้งแรกความสวยของเธออาจจะพรางความทารุณโหดร้ายของเธอไว้ เราอาจจะหลงความสวยงามของเธอจนมองข้ามความโหดเหี้ยมของเธอไป จนกระทั่งวันหนึ่งเราจึงจะประจักษ์ความทารุณโหดร้ายของเธอ ถ้าดูตามนี้แล้วจะเห็นว่าฮอททอร์นฝากความคิดให้กับผู้อ่านว่า

อย่าดูหรือคิดว่าคนอื่น ๆ คือไปหมด แม้กระทั่งตัวเราเอง ถ้าเราคิดเช่นนั้นเราอาจจะต้องผิดหวัง ถ้าเผชิญพบคนที่เรารู้จักมีความชั่วเกิดขึ้น

The old man ใช้เป็นสัญลักษณ์ของความชั่วมีคู่กับความดี อันเป็นหลักธรรมในสังคม ถ้าไม่มีความชั่วเราจะไม่ทราบว่าคุณความดีคืออะไร

Young Goodman Brown ใช้เป็นสัญลักษณ์แทนบุคคลที่มองโลกในด้านเดียว หรือบุคคลที่มองโลกแบบแคบ เป็นบุคคลที่ไม่ยอมรับความจริงของธรรมชาติของมนุษย์ที่ไม่สามารถดีพร้อมไปหมด สัญลักษณ์ของความคิดเหล่านี้ ฮอทอร์นไม่ได้บอกผู้อ่านตรง ๆ แต่เป็นความคิดที่แฝงอยู่ในเรื่อง ซึ่งจะดูได้จากบทบาทของ Brown เช่นการกระทำต่าง ๆ ที่ Brown แสดงออกมา หรือคำพูดต่าง ๆ ของเขาล้วนแล้วแต่เป็น allegory ที่ช่วยทำให้ผู้อ่านเข้าใจถึงการใช้อยู่ในเรื่องนี้

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3

ดูการใช้ allegory และ symbolism ว่า นอกเหนือจากที่กล่าวมาแล้ว ยังมีอีกหรือไม่ เช่น ตอนไหนเหตุการณ์ใดที่มีการใช้สองสิ่งนี้

3.2 ตัวละคร (character)

ก. Young Goodman Brown ตัวเอกในเรื่องนี้เป็นผู้อ่อนแอทุกสิ่งสมกับชื่อของเขา เช่น มีบุคลิกที่อ่อนไหวง่าย จนดูออกจะขี้ขลาดในบางครั้ง เช่น ระหว่างที่เดินทางเข้าป่าท่ามกลางความมืด เขามีความหวาดกลัวในเรื่องผีและคิดว่ามีอาจจะตามเขาไปด้วย ดูการบรรยายในตอนนี้ "There may be a devilish Indian behind every tree," said Goodman Brown to himself; and he glanced fearfully behind him as he added, " what if the devil himself should be at my very elbow!"

หรือจากความฝันที่เขาไปพบชายแก่ และชายผู้นี้ได้เล่าเรื่องเกี่ยวกับความโหดร้ายของปู่ของเขาที่เขียนหนังสือที่เป็น Quaker และพ่อของ Brown เองเผาหมู่บ้านของพวกอินเดียนแดง ทำให้เขาเริ่มคลั่งใจเกี่ยวกับบรรพบุรุษของเขา ยิ่งเมื่อชายแก่พูดเสริมเกี่ยวกับพระในหมู่บ้านได้ร่วมดื่มเหล้ากับเขาเสมอๆ อันเป็นความลับที่รู้ระหว่างเขากับ Brown เท่านั้น Brown ก็เริ่มเชื่อชายแก่นี้ทันที ดูการบรรยายการสนทนาระหว่าง Brown กับชายแก่ผู้นี้

"Well," said Goodman Brown. "I have been as well acquainted with your family as with ever a one among the Puritans; and that is no trifle to say I helped

your Grandfather, the constable, when he lashed the Quaker woman so smartly through the streets of Salem; and it was I that brought your father a pitch-pine knot, kindled at my own heart, to set fire to an Indian village, in King Philip's war. They were my good friends, both; and many a pleasant walk have we had along this path, and returned merrily after midnight. I would be friends with you for their sake."

"If it be as thou sayest," replied Goodman Brown, "I marvel they never spoke of these matters; or, verily, I marvel not, seeing that the least rumor of the sort would have driven them from New England. We are a people of prayer, and good works to boot, and abide no such wickedness."

"Wickedness or not," said the traveler with the twisted staff, "I have a very general acquaintance here in New England. The deacons of many a church have drunk the communion wine with me; the selectmen of divers towns make me their chairman; and a majority of the Great and General Court are firm supporters of my interest. The governor and I, too. But these are state secrets."

"Can this be so?" cried Goodman Brown, with a stare of amazement at his undisturbed companion. "Howbeit, I have nothing to do with the governor and council; they have their own ways, and are no rule for a simple husband-man like me. But, were I to go on with thee, how should I meet the eye of that good old man, our minister, at Salem village? Oh! His voice would make me tremble both Sabbath day and lecture day."

แม้จะเป็นการบรรยายบุคลิกของเขาจากความฝันของเขาก็ตาม แต่ดูเหมือนฮอททอร์นต้องการจะบอกผู้อ่านว่าบุคลิกและนิสัยของ Brown ในโลกแห่งความเป็นจริงและในโลกแห่งความฝันไม่แตกต่างกันเลย ซึ่งพิสูจน์ได้จากการที่เขาเชื่อความฝันของเขาทุกอย่าง จนกระทั่งเขาต้องดำเนินชีวิตเปลี่ยนไปจากแต่แรก แต่อย่างน้อยเขาก็เป็นผู้ที่มีกตัญญู เช่น เมื่อพบกับ Goody Cloyse ผู้ซึ่งเคยเป็นครูสอนหลักธรรมให้กับเขามาขอความช่วยเหลือจากเขา เขาก็ช่วย แต่พอพา Good Cloyse เดินไปสักพักหนึ่ง เขาเกิดเปลี่ยนใจไม่ช่วยนางต่อไป เพราะคิดว่านางกำลังเดินทางไปประกอบความชั่ว สิ่งนี้ก็เป็นอีกอย่างที่ทำให้เห็นว่า Brown เชื่อกันง่าย เขายังไม่มีอะไรพิสูจน์แน่ชัดว่า Goody Cloyse เป็นจริงอย่างที่ชายแก่เล่าให้ฟังหรือไม่ เขาก็เชื่อว่าบุคคลต่าง ๆ ที่ชายแก่กล่าวถึงรวมทั้ง Goody Cloyse ว่าเป็นคนไม่ดีด้วย

ด้วยเหตุผลต่าง ๆ ดังกล่าวทำให้ Brown ดูเหมือนเป็นบุคคลที่มองโลกแคบ หรือมองอะไรไม่ไตร่ตรอง ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะเขาอายุน้อย หรือประสบการณ์น้อยตามชื่อหน้าเขาก็ได้ เขาไม่ได้มองดูตนเองว่ามีอะไรเหมือนกับคนอื่นหรือเปล่า - เช่น มีอารมณ์รักอารมณ์เกลียดอย่างคนอื่น หรือไม่ถ้าหากเขายังมีสิ่งนี้ เขาก็ไม่แตกต่างไปจากคนอื่นเลยเขาอาจจะยอมรับว่ามนุษย์ทุกคนยังมีกิเลสอยู่ ดังนั้นเราจึงยังทำผิด ๆ อยู่เสมอ เป็นเรื่องธรรมดา ถ้าเขาคิดแบบนี้ได้ Brown คงจะอยู่อย่างมีความสุขมากกว่าที่เขาเป็นอยู่ในเรื่องนี้

ข: Faith ภรรยาของ Brownหญิงที่รักสามีไม่เปลี่ยนแปลง สิ่งเด่นในตัวเธอที่ชอทอร์นบรรยายถึงเธอทุกครั้งคือ เธอมักสวมหมวกที่มีริบบิ้น ซึ่งจะปลิวไสว หรือในความฝันตอนที่ Brown เห็นเธอรวมอยู่ในกลุ่มคนที่กำลังประกอบพิธีกรรมอย่างหนึ่งนั้น Brown เห็นริบบิ้นของเธออยู่บนต้นไม้ ดูการบรรยายที่เกี่ยวกับเธอหลายๆ ตอนดังนี้

Young Goodman Brown came forth at sunset into the street at Salem village; but put his head back, after crossing the threshold, to exchange a parting kiss with his young wife. And Faith, as the wife was aptly named, thrust her own pretty head into the street, letting the wind play with the pink ribbons of her cap while she called to Goodman Brown.....

The cry of grief, rage, and terror was yet piercing the night, when the unhappy husband held his breath for a response. There was scream, drown immediately in a louder murmur of voices, fading into far-off laughter, as the dark cloud swept away, leaving the clear and silent sky above Goodman Brown. But something fluttered lightly down through the air and caught on the branch of a tree. The young man seized it, and beheld a pink ribbon.

"My Faith is gone," cried he, after one stupefied moment. "There is no good on earth; and sin is but a name. Come, devil, for to thee is this world give."

ก่อนความฝัน Faith เป็นเสมือนหนึ่งความดีที่ Brown อยากจะเป็นคนคืออย่างเธอ เขาจึงพูดกับตนเองว่า

"She's blessed angel on earth; and after this one night I'll cling to her skirts and follow her to heaven."

ความคิดของผู้เขียนคิดว่าชอทอร์นใช้ริบบิ้นสีชมพูซึ่งเป็นสีที่น่ารักน่าใช้สำหรับผู้เห็นนั้น ให้เป็นเสมือนหนึ่งแทนศาสนาใดศาสนาหนึ่งที่ดูน่าเลื่อมใสน่าศรัทธาสำหรับทุกคน แต่เมื่อ

มีผู้ใดที่อยู่ในศาสนากระทำในสิ่งที่ไม่ดี ก็ทำให้ผู้พบเห็นคิดว่านั่นเป็นการกระทำอันเกิดจากศาสนานั้น ๆ ทำให้เขาผิดหวังเหมือนกับที่ Brown พยายามจะยึดแบบอย่าง Faith ซึ่งเป็นผู้หนึ่งที่นับถือ Puritan แต่เมื่อเห็น Faith หลงระเหิงไปกับกลุ่มคนเหล่านั้นเขาจึงเสียใจเมื่อริบบิ้นสีชมพูติดตาม Faith ไปทุกแห่ง หมายความว่า Faith เองยังยึดมั่นอยู่ในศาสนา ริบบิ้นจึงยังอยู่กับเธอ แต่เมื่อหลงระเหิงไปกับพวกนั้น เท้ากับเธอละทิ้งศาสนาไปด้วย จึงเหลือแต่ริบบิ้นให้ Brown เห็น เหมือนกับชอทอร์นต้องการจะพูดถึงความคิดของ Brown ให้เราเข้าใจว่า แม้กระทั่งคนที่อยู่ในศาสนาเช่น Faith ก็ยังเชื่อถือหรือศรัทธาไม่ได้ แล้วจะให้ Brown ไปเชื่อถืออะไรอีก

เธอเป็นหญิงที่ควรแก่การยกย่องที่อยู่อย่างอดทนกับ Brown ไม่ว่าเขาจะมองเธออย่างสงสัยหรือระแวงอย่างไร หรือไม่ว่าเขาจะเปลี่ยนไปจากเดิมอย่างไร เธอก็ยังปฏิบัติเป็นภรรยาที่ดีต่อเขาดลอดมา

ก. The Old Man จากเรื่องทำให้ผู้อ่านทราบว่า Brown พบชายแก่ผู้นี้ในความฝันอายุประมาณ 55 ปี ท่าทางของเขาเหมือนผู้ผ่านโลกมามาก ถือไม้เท้าจริงงอคล้ายงูที่มีชีวิต ดูการบรรยายตอนนี้

.....the second traveler was about fifty years old.....Ohe had an indescribable air of one who knows the world, and who would not have felt abashed at the governor's dinner table or in King William's court were it possible that his affairs should call him thither. But the only thing about him that could be fixed upon as remarkable was his staff, which bore the likeness of a great black snake, so curiously wrought that it might almost be seen to twist and wriggle itself like a living serpent.

แม้ผู้อ่านจะพบเขาในความฝัน แต่ในโลกแห่งความเป็นจริง เราจะพบบุคคลเช่นเขาที่ผ่านโลกมาและรู้จักกับความชั่วต่าง ๆ รู้วิธีที่จะล่อหลอกให้ใครเป็นเหยื่อได้ง่าย

ง. Goody Cloyse หญิงสูงอายุ เป็นครูสอนศาสนาให้แก่ Brown ในความฝันของ Brown เขาเห็นนางเป็นผู้หนึ่งที่เดินทางไปร่วมชุมนุมกับพวกภักดีปีศาจอีกเช่นกัน ในโลกแห่งความเป็นจริง เรามักจะพบเสมอ ๆ ว่าคนแก่ที่เราคิดว่าควรมีคุณธรรมสูงประกอบด้วยความเมตตานั่น แท้ที่จริงยังไม่สามารถตัดกิเลสได้ ดังนั้นจึงดูไม่แปลกเลยที่เราอาจจะเห็นคนแก่ยังกระทำในสิ่งผิด ๆ เช่น กินเหล้า สูบบุหรี่ เล่นการพนัน แต่ขณะเดียวกัน ก็คอยพร่ำสอนลูกหลานไม่ให้กระทำในสิ่งนี้ แต่พอลับหลังลูกหลานกลับเป็นเสียเอง ถ้าลูกหลานเผลอเผลอมา

เห็นเข้าก็ทำให้หมดศรัทธาไป เช่นเดียวกับที่ Brown เห็น Goody Cloyse ไปร่วมพิธีกับคน
ชั่ว เหล่านั้น

จ. Deacon Gookin พระในหมู่บ้าน เป็นผู้หนึ่งที่ Brown ผันเห็นท่านไปมีวสันตการ
ชุมนุมในป่า ในชีวิตจริงเราจะพบเสมอๆ ว่าพระองค์ก็ยังทำผิดและมักจะเป็นข่าวในหน้าหนังสือ
พิมพ์บ่อย ๆ เช่น ในศาสนาพุทธพระบางองค์เล่นหวยใต้ดิน สะสมพระพุทธรูปเก่าไว้ขาย และ
มีความสัมพันธ์ฉันท์คู่สาวกับสตรีอย่างนี้ เป็นต้น พระสงฆ์เหล่านี้ทำให้ผู้อื่นมองดูศาสนาพุทธ
แล้วเสื่อมศรัทธา เพราะทั้งที่ท่านอยู่ในบวรพระพุทธศาสนาท่านก็ยังละกิเลสไม่ได้ หรืออาจจะ
ทำให้บางคนคิดว่าศาสนาไม่สามารถขัดเกลาหรือเปลี่ยนนิสัยคนเราได้เลย

ฉ. Martha Carrier ในความฝันของ Brown นางเป็นราชินีในนรก เป็นผู้ที่ถูกกล่าว
ต้อนรับผู้ที่หลงผิดทั้งหลาย เป็นผู้ที่รู้ธรรมชาติของมนุษย์อย่างแท้จริงว่ามีแนวโน้มที่จะกระทำ
ความชั่วได้ทุกคน นี่คือคำพูดที่นางกล่าวไว้

“Evil is the nature of mankind. Evil must be your only happiness. Welcome
again, my children, to the communion of your race.”

ในชีวิตจริงที่เป็นจริงเราอาจจะพบคนอย่างนางได้ คนที่รู้แก่นแท้ของความ
ต้องการในมนุษย์ และบุคคลเหล่านี้มักจะนำกลัว ถ้าหากเขาใช้ความฉลาดที่รู้ถึงแก่นแท้
ของมนุษย์หลอกกลให้เขาเหล่านั้นไปในทางที่ผิด เช่น พวกผู้ก่อการร้ายที่เข้ามาปลุกระดม
มวลชนพวกนี้มีจิตวิยาสูง รู้ว่าคนในถิ่นทุรกันดารต้องการอะไร เช่นต้องการมีความเป็นอยู่ที่
ดีขึ้น ทำไร่นาได้ผล แต่รัฐบาลมักจะทอดทิ้งพวกเขา พัฒนาอยู่แต่ในเมือง เมื่อเวลาที่พวกนี้
เข้ามาก็มักจะโจมตีรัฐบาล โดยชี้ให้เห็นถึงข้อบกพร่องต่าง ๆ ของรัฐบาล ชี้ให้เห็นถึงความไม่
เสมอภาคระหว่างคนในกรุงกับคนบ้านนอกที่ถูกรัฐบาลทอดทิ้ง ทำให้คนที่อยู่ในถิ่นทุรกันดาร
เห็นจริง จึงเชื่อและเข้ากับพวกนี้โดยง่าย เพราะพวกเขามักจะอ้างว่า ถ้าหากประชาชนเข้ากับ
พวกเขา พวกเขาจะทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของคนเหล่านี้ดีขึ้น และโดยความเป็นจริงแล้ว
คนเรามักจะเห็นแก่ตัวและรักตัวเอง เมื่อมีใครมาเสนอให้ความช่วยเหลือหรือเสนอ
ผลประโยชน์ให้ พวกเขาจะไม่คิดรอบคอบตอบรับทันที

กิจกรรมการเรียนรู้ 4

นักศึกษาเห็นว่า Young Goodman Brown เป็นคนดีหรือไม่ อธิบายพร้อมทั้ง
ยกตัวอย่าง

3.3 แก่นเรื่อง (Theme)

ฮอเทอร์นซีให้เห็นว่าประสบการณ์อาจจะเปลี่ยนแนวความคิดของคนเราได้ การเห็นสิ่งต่าง ๆ ที่เป็นความเชื่อในความฝันนั้นเปรียบเหมือนกับการที่มนุษย์มีประสบการณ์ต่าง ๆ บาง ประสบการณ์ที่ไม่ดีอาจจะทำให้เขามีสิ่งที่ประทับใจไม่ดี มีอคติได้ บางประสบการณ์ที่ดีก็สร้างความประทับใจที่ดีให้กับเขา เช่น นักศึกษาไทยผู้หนึ่งไปศึกษาในต่างประเทศ ถ้าระหว่างที่อยู่ในประเทศนั้น เขาได้รับมิตรภาพอย่างจริงจังจากผู้ที่เป็นเจ้าของประเทศ เช่น ได้รับความช่วยเหลือที่ดี แต่ถ้าเผชิญระหว่างที่เขาอยู่เขาต้องตกกระท้ำลำบาก ได้รับความไม่ยุติธรรมจากคนบางคน อาจจะทำให้เขาได้รับความประทับใจที่เลวและมีผลทำให้มองประเทศนั้นรวมทั้งสิ่งอื่น ๆ ไม่ดีไปด้วย แต่ถ้าเขาเป็นผู้มีจิตใจกว้าง มีเหตุผลดี เขาจะไม่เอาบางสิ่งบางอย่างเป็นเครื่องตัดสินว่า ประเทศนั้นรวมถึงผู้คนในประเทศนั้นไม่ดีหมด เช่นเดียวกับที่ Brown เชื่อความฝันของเขา เขามองคนเพียงด้านเดียว เขาไม่ยอมอภัยในความผิดพลาดของผู้ใด หรือไม่ยอมรับว่ามนุษย์เราไม่ใช่ดีพร้อมหมด เขาตัดสินใจคนทุกคนรวมทั้งภรรยาของเขาจากความฝันเพียงครั้งเดียวในชีวิต เขาไม่ยอมเปิดตาดูโลกให้กว้างไปกว่านี้ เขาจึงอยู่อย่างทนทุกข์ทรมานตลอดชีวิต

Possible themes อาจจะเขียน theme เป็นภาษาอังกฤษได้ดังนี้

- ก. What one has experienced may affect one's life.
- ข. Bad experience may change one's behavior.
- ค. Seeing things narrow-mindedly may cause someone to give wrong judgement to something.
- ง. One with a narrow-mind may judge things wrongly.

กิจกรรมการเรียนรู้ 5

ลองฝึกหัดสรุป theme เป็นภาษาอังกฤษให้แตกต่างไปจากตัวอย่างที่ให้ไว้สัก 2-3 ประโยค

3.4 การพิจารณาว่าเป็น Short story of character

ก. เป็นเรื่องเกี่ยวกับ Young Goodman Brown โดยเฉพาะ ผู้อ่านจะรู้จักเขาดีว่าเขาแต่งงานมาได้ 3 เดือนและต้องไปธุระในป่า เขามีอารมณ์อ่อนไหว จะเห็นได้ว่าเขามีความหวาดกลัวระหว่างที่เดินอยู่ในป่าคนเดียว เขามีความกลัวภูตผีปีศาจ ฮอเทอร์นได้ทำให้ผู้อ่านรู้

ว่า Brown คิดว่าเขาเป็นคนดี คนดีในความหมายของเขาคือการไปโบสถ์ การแสดงความกตัญญูต่อครูบาอาจารย์ เป็นผู้ไม่ดื่มเหล้า ถ้าใครที่ไม่เป็นเช่นนั้นถือว่าเป็นคนไม่ดี ดังนั้นเขาจึงทนไม่ได้ที่เห็นคนที่เขารู้จักทั้งหลายในความฝันของเขา รวมทั้งภรรยาของเขาด้วยไปมีวสุม ชุมนุมประกอบ พิธีกรรมอย่างหนึ่ง ฮอทอร์นได้เน้นบุคลิกภาพของ Brown ว่าเป็นบุคคลที่เชื่ออะไรง่าย เห็นอะไรก็คิดว่าเป็นเช่นนั้น เป็นบุคคลที่มองอะไรแบบแคบ ๆ หวังสิ่งใดสิ่งหนึ่งมากเกินไป เมื่อไม่เป็นดังที่ตนหวังก็จะผิดหวังมาก และก็จะใช้ชีวิตเหมือนประเทศสังคมน เขาจึงไม่มีความสุข มีชีวิตเหมือนคนที่ตายทั้งเป็น จะเห็นว่านักประชาสัมพันธ์ได้ทำให้ผู้อ่านรู้จัก Brown ตั้งแต่ต้นเรื่องที่ยังเป็นชายหนุ่ม มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นกับเขาอย่างไรตั้งแต่เขากลับจากป่า มีลูกและตายไปในที่สุด แม้ว่าจะตายไป คงจะ ไม่มีใครเปลี่ยนแปลงความคิดของเขา ที่เกี่ยวกับ ชีวิตความเป็นอยู่และการมองโลกไปได้

ข. Brown เป็นตัวแทนของคนในสังคมที่มีความเชื่อในสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมกมาย เป็นบุคคลที่ยากจะเปลี่ยนความคิดเขาได้ เขาได้แต่มองเห็นความผิด ความไม่ดีของคนอื่น แต่ไม่เคยเห็นข้อบกพร่องของตนเองเลย

ค. เมื่อคนอ่านเรื่อง "Young Goodman Brown" จะมีความรู้สึกเหมือนว่าเป็นการอ่านประวัติของ Brown ผู้อ่านจะรู้เรื่องของ Brown แต่ผู้เขียนอย่างดี จึงจัดว่าเรื่อง "Young Goodman Brown" เป็น story of character ได้

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 6

ฮอทอร์นใช้วิธีอะไรที่ทำให้ผู้อ่านรู้จักตัวละคร Young Goodman Brown

บทสรุป

การเปิดใจกว้างในการมองสิ่งใดสิ่งหนึ่งของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง จะทำให้บุคคลนั้นเป็นคนมีเหตุผล มีความคิดที่รอบคอบ พร้อมทั้งจะเผชิญกับสิ่งต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นกับตนเองได้ เขาจะไม่ดีใจจนเกินไปยามที่เขาประสบความสำเร็จ หรือไม่เสียใจจนตั้งสติไม่อยู่ยามที่เขาต้องพบกับความผิดหวัง

การประเมินผลท้ายบท จงตอบคำถามต่อไปนี้เป็นภาษาอังกฤษ

1. Where was Young Goodman Brown when the story opened?
2. What was he doing?
3. Who was his wife?
4. How long had he been married?
5. What did he had to do that evening?
6. What did his wife ask him to do?
7. What was his excuse to his wife?
8. While he was walking in the forest, who happened to meet him?
9. How was the old man described?
10. What did the old man tell Brown about his ancestry?
11. What did Brown say after hearing the story?
12. What else did the old man tell Brown?
13. What was Brown's opinion toward these people?
14. While he was with the old man, who came to see Brown?
15. Who was Goody Cloyse and why did she come to see Brown?
16. Did Brown help her?
17. How did he help her?
18. What did the old man do while Brown was leading his old teacher into the forest?
19. After leading the old teacher into the forest for a while, what did Brown think about his old teacher?
20. After thinking such a thing, what did Brown do?
21. What did he hear while he was hiding himself in the deep forest?
22. Who were these people?
23. What did they talk about?
24. What did Brown hope?
25. What did he hear a while later?
26. How did he feel?

27. What did he see later on?
28. Who was the host of the ceremony?
29. What did Martha do in the ceremony?
30. Whom did Brown see in the ceremony?
31. What did he try to do to prevent his wife from joining the ceremony?
32. Did Faith follow his request?
33. What did really happen to him while he was in the forest?